

#votaindependencia

El motiu i la utilitat de la campanya

El suport a la independència ha experimentat un creixement notable en els darrers mesos. Diverses enquestes el situen al voltant de la meitat de la població, cosa que es tradueix en més de dos milions de persones. La consulta del 13 de setembre de 2009 a Arenys de Munt, les que s'han fet a tot el país i la sentència del Tribunal Constitucional han anat decantant moltes persones que tenien posicions federalistes i han fet créixer aquesta voluntat que finalment es va expressar el passat 10 de juliol en una manifestació molt marcada per les estelades i per la reclamació d'independència.

Aquesta voluntat d'independència passarà pel filtre dels partits el proper 28 de novembre a les eleccions al Parlament de Catalunya. Cadascuna de les persones que ha votat *sí* a les consultes i que es va manifestar el 10 de juliol haurà de decidir com tradueix això en un vot. De tota l'oferta de partits i coalicions existent i amb possibilitats de ser al Parlament, només tres formacions aposten per la independència, sigui a través d'un referèndum (Esquerra) o sigui a través d'una declaració unilateral (Reagrupament i Solidaritat) al llarg de la propera legislatura.

Un resultat conjunt d'aquestes tres forces per sota dels 21 diputats que actualment té Esquerra o fins dels 23 que tenia a la legislatura passada permetria que els dependentistes, autonomistes o unionistes afirmessin que la voluntat de tenir un estat propi va a la baixa. Per tant, el conjunt de persones que volem que Catalunya sigui independent hem de tenir com a primeríssim objectiu que entre les formacions compromeses amb aquest objectiu sumin, com a mínim, 24 escons.

En relació amb la coalició CiU, si bé és cert que són nombrosos els independentistes que hi militen i que els voten, també ho és que, lamentablement, Artur Mas s'ha compromès a no convocar cap referèndum d'independència en tota la legislatura 2010-2014. Aquesta determinació s'oposa frontalment a la voluntat popular expressada tant a les consultes com a la manifestació en el sentit que volem decidir el nostre futur polític, i no pas aspectes parcials com el concert econòmic. Per això, des del respecte lògic per totes les opcions de vot, seria un contrasentit avalar un full de ruta contrari a l'esperit de les mobilitzacions dels darrers mesos i un diagnòstic que parla d'immaduresa quan les dades demoscòpiques que coneixem ens diuen que el suport a la independència podria ser, ja avui i abans de fer cap campanya, majoritari.

#votaindependencia aspira a ser la marca que aplegui els esforços comunicatius de totes tres formacions independentistes a l'hora de mobilitzar els electors que volen un estat propi. Voldríem que Esquerra, Reagrupament i Solidaritat, a més de la seva legítima campanya, demanessin a l'electorat que, en qualsevol cas, voti alguna altra de les opcions independentistes que hi ha, ja que això multiplicaria el poder de la crida i els efectes positius.

#votaindependencia és un hashtag que permet seguir totes les piulades que es fan sobre aquesta qüestió al twitter i, per extensió, al Facebook o altres xarxes socials. Però també vol ser la icona que identifiqui les reflexions i argumentaris que es publiquin en blocs o en articles a la premsa encaminades a assolir aquest objectiu comú.

El votant independentista percep avui un excés de fragmentació de vot i pot estar decebut per allò que li arriba com a afany de personalismes o com a incapacitat política de posar-se d'acord en les coses més bàsiques. Els partits corren el risc d'aprofundir aquest missatge negatiu de crítica destructiva entre ells amb l'únic objectiu d'arreglar vots els uns dels altres. Aquesta dinàmica, més enllà dels resultats que pugui acabar donant a un partit, reforça els elements de decepció, de desatenció i de cansament que poden conduir el votant que vol l'estat propi a practicar l'abstenció o a votar CiU. En canvi, reforçar i donar cos al missatge que el proper 28 de novembre es pot votar independència i que es pot triar entre tres opcions és un intent de convertir aquest cansament o aquesta decepció en una sacsejada d'optimisme i d'il·lusió, en una mostra de *fair play* que sens dubte l'electorat premiarà en conjunt. L'objectiu que cap independentista no es quedi a casa el proper 28 de novembre ni s'hipotequi per quatre anys votant CiU és un objectiu compartit per les tres formacions que #votaindependencia pretén aixoplugar.

Quant al grau d'afectació que pugui tenir l'aplicació del principi d'Hondt, aquest és un argument que algunes persones poden esgrimir per veure CiU com a vot útil i mal menor. Tanmateix, la millor manera de combatre aquesta contrarietat és amb un gran volum de vots. I aquest volum, com ja hem dit, hi és: ben bé la meitat de la població vol la independència segons diverses enquestes. El principi d'Hondt pot afectar el repartiment d'una bossa de cent mil vots, però si parlem de la distribució de més de dos milions de vots és evident que les pèrdues derivades de l'aplicació d'aquest principi seran mínimes.

D'altra banda, el fet que tant CiU com PSC hagin exclòs la possibilitat de la independència en els propers quatre anys i que no estiguin preparant el seu electorat per a un posicionament imminent, el fet que s'esforcin a intentar presentar les eleccions com un simple recanvi de govern autonomista, manté desactivades possibles reaccions a la defensiva que condicionin el vot del 28 de novembre. Això és especialment clar en el cas dels socialistes, als quals totes les enquestes pronostiquen una forta davallada fruit de la seva incapacitat de donar una resposta satisfactòria al moment polític que vivim i de la seva dificultat a mobilitzar el seu propi electorat.

Per tant, en aquest context únic, un missatge senzill que arribi amb força als més de dos milions de votants independentistes potencials i que els faci veure els avantatges d'una mobilització sorpresa que serà molt més difícil d'aquí a quatre anys pot desembocar en una composició del Parlament molt més favorable a impulsar el procés d'independència, en què una CiU no tan a prop de la majoria absoluta com ara

la situen les enquestes hagi d'acostar posicions amb aquests tres partits compromesos amb la consecució d'un estat propi per a Catalunya.

La campanya #votaindependencia va arrencar simbòlicament el dia 10 d'octubre de 2010 a les 10 i 10 minuts del matí i des d'aleshores el hashtag acumula centenars d'entrades a twitter.com, cosa que constitueix un impacte inicial prou important i que estimula l'aprofitament de l'empenta. Si aquest missatge comú troba la complicitat dels tres partits interpel·lats a l'hora d'incorporar-lo a les seves comunicacions virtuals i presencials; si troba la complicitat dels diversos opinadors i articulistes partidaris de la independència que publiquen en format electrònic o en format imprès; si la troba també entre les plataformes sorgides de les poblacions on ja s'ha fet la consulta i de la qual n'ha sortit el mandat de la independència; si a la riquíssima blogosfera sobiranista es fa difusió d'aquesta marca i cadascú se la fa seva en els termes que més s'estimi; si sabem cohesionar-lo i dotar-lo de contingut i fer-lo arribar al darrer racó del país, potser no tindrem els 68 escons de partits independentistes que necessitem per fer una declaració d'independència, però segur que en tindrem una quantitat superior a l'actual, que reflectirà la realitat del suport a la independència i que ens deixarà en una situació de clar avantatge respecte dels contraris a la independència.

Xavier Mir, octubre de 2010